

MANTANA 3

Občasník pro individua a individuality

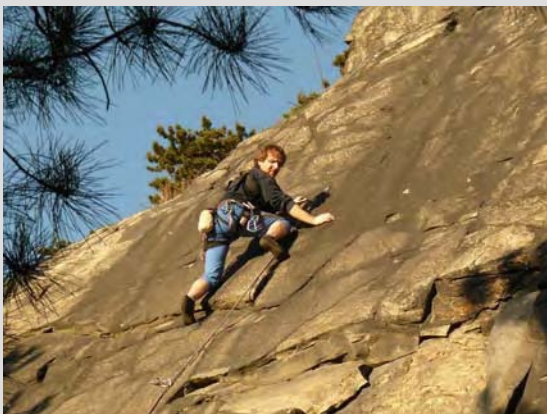
Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 11, číslo 3

Březen 2008

ÚVODNÍK

Podobnost čistě náhodná

Bolí mě za krkem z toho ustavičného pohledu vzhůru, ale nevdá mi to až zas tolik. Kromě výhledu na spolulezcův zadek se totiž můžu pokochat prosluněnou skalní stěnou orámovanou sytě modrým nebem, které se při ještě větším záklonu hlavy orámuje zeleným jehličím borového háje, ve kterém právě stojím. Atmosféru slunného jihu dokresluje všudypřítomný bzukot hmyzu a praskání rozevírajících se borových šišek nad našimi hlavami. Kdybych neměl kalendář, nevěřil bych, že je únor. Člověk se ani nediví, že kousek pod námi je vinice. V létě tady musí být horko jako v pekle, přemítám v duchu. Květa neodolala a sluní se pod skálou, zatímco my s Blážou zůstáváme věrní původnímu plánu. Už od oběda lezeme jednu cestu za druhou na zcela originálně strukturované skále. Všechny cesty vedou doškovitě vrstvenou plotnou a mají délku na knop přesně pětadvacet metrů, takže při spouštění spolulezce je to tip top! Z legrace si místo cest počítáme odlezené metry. Je to taková hra na virtuální bigwall, kdy se zaujetím sledujeme, jak rychle nabíráme výšku. Odbýváme si krásnou mantru – navázat se, přezout, nastoupit do plotny, cvaknout první nýt, pak další a další, pak řetěz, nechat se spustit, přezout se, odjistit kámoše, a tak pořád dokola. Nic neřešit, jen lézt a sát energii z vyhřáté skály! Jenže nic netrvá věčně a tak i naše idyla skončila tak náhle, jak začala. Se západem slunce se rychle ochladilo, skály potměly a už nevypadají tak přívětivě jako před tím. Je čas na návrat do reality, reality nedělního podvečera, jenž je předskokanem nového pracovního týdne. Netrávíme bohužel dovolenou na slunném francouzském jihu, i když z mého vyprávění to tak patrně vypadá, ale jsme jen na nedělním výletě kousek za našimi humny na mosteckém Špičáku. Že jste o těchhle skalách nikdy neslyšeli? No bodejť! Pod svícem bývá největší tma.

LdS

Hra mraků

30.12.07 – 4.1.08

Blahouš Kluc

“Konečná stanice Poprad” slyším z reproduktorů, dívám se na vrcholky Vysokých Tater zachumlaných v nadutých mračnech a probouzím se ze snění, ve kterém se mi přehrávaly mé prožitky ze zimních Tater.

30.12.2007 Přijíždím do Popradu vlakem, měl jsem lůžko, ale díky mým Slovenským spolupolicím jsem si moc neodpočinul, neboť by svým chrapotem přezpívali i cikánského kapelníka, no hlavně ta postarší dáma s brýlemi.

Před 08.00 h mířím ve Starém Smokovci přímo z električky do sídla HZS. Někde jsem četl, že je dobré se zeptat přímo záchranářů na lavinovou situaci a počasí. Pravděpodobně nečetli to samé co já, protože vřelostí zrovna neoplývají, ale nakonec potvrzují mé info z netu: v příštích dnech mírné sněžení, lavinová situace za 1, která by měla výhledově vydržet, sněhu pomálu. Při čekání na električku směr Štrbské pleso se bavím pohledem na romantický východ Slunce.

Přímo z električky mé kroky pokračují do chaty Popradské pleso, společníkem je mi hřejivé Slunce pověšené nízko na modré obloze. U lesa se loučím s davy Masňáků a pokračuju po červené a poté se napojuju na zimní cestu po zelené. Kolem 10.00 h stojím na recepci a recepční mi sděluje, že mě pustí do rezervovaného pokoje až v 14.00 h. Nechávám batoh v úschovně lyží a toulám se s foťákem kolem plesa, a poté se vracím po zakázané

červené do Štrbského plesa. Vzhledem k tomu, že laviny nehrozí, tak je uzavřená cesta paradoxně bezpečnější než zelená. Po chvilce otálení u Štrbského plesa jdu na električku, kde pln radosti vyzvedávám mou polskou krásku Ewičku. Beru její přetěžký batoh, Efka mi chtěla udělat radost, tak vzala několik lahviček :-). Západ Slunce nás zastihl na zakázané stezce a na protějším svahu nám předvádí hru barev.

31.12.2007 Budíček je v 06.00 h, ale k čemu to je, když na recepci nikdo a vchodové dveře do chaty zamknuté. Až po hodné chvíli nacházím okno v mezipatře a slézám nějaké 3m na zem. V ranní temnotě jdeme lesem, který vyplňuje Mengusovské údolí a míříme si to bez čelovek směr vrchol Rysy (2499,6m). Cesta je vyšlapaná a bez problémů dosahujeme Žabíh ples (1919m), ale v zimě se pěšina vine někudy jinudy než v létě. Na místě, kde se v létě nacházejí řetězy, jsou natažena lana. Nazováváme mačky (díky Květule) a Efka pomocí lana a já s hůlkami překonáváme nejprudší úsek o sklonu 45° a délce cca 120m. U Chaty pod Rysmi (2250m) dáváme první odpočinek a čajík se sváčou. Ze svahu sjíždí slovenský skialpinista, zastavuje u nás a vypráví, jak je na vrcholu. Pokračujeme na sedlo Váha (2339,7m), sundávám rukavice, abych zrobil nějaké foto a v okamžiku mi silně tuhnou prsty. Opravdu si chrochtám, když nemusím jít po vyšlapané stezce, ale v zasněženém svahu mohu

volit vlastní cestu. Dostáváme se do posledního úseku před vrcholem, jdeme po jihozápadním svahu a pod sebou máme hypnotizující hlubinu. Chvillemi mě zamrazí při pomýšlení, že by jeden z nás zavadil mačkami o nohavici, ale nakonec dosahujeme vrcholu bez potíží.

Zde se již nachází dva Poláci, kteří přišli z polské strany. Celé Vysoké Tatry se topí v chmúrách s výjimkou dolin obklopujících "náš" vrchol. Jsem nadšen, protože jsem si opět splnil jeden z mnoha mých snů, ale vzhledem ke zhoršujícím se podmínkám na vrcholu musíme pomýšlet na návrat. Exponovaný svah zvládáme, a když jsme opět v sedle, tak se přes nás převaluje oblak a teplota okamžitě klesá o několik stupňů níže. Další cesta k plesům je pohodová. U plesů potkáváme několik dvojic, kteří směřují nahoru a mezi nimi dvě sympatické Polky Agnicszksa (Anežka) a Kinga, se kterými se Efka seznámila v električce.

Večer nás čeká silvestrovský večer, sice jsem měl připravený noční výstup na Sedlo pod Ostrvou (1966,4m), ale člověk mění a příroda mění. Takže se spolu s našimi novými kamarádkami zařazujeme v našem civilním oděvu mezi vyřešákové masňáky. Večer to byl povedený a Nový rok jsme překlenuli dle zvyklostí.

1.1.2008 Kolem 09.30 h očumujeme počasí před chatou, protože když mi recepční odpověděla na dotaz o počasí a podmínkách, že poslední dny byla v Tatrách "trojka" lavinová situace a slunečno, tak jsem úplně ztratil důvěru k její informovanosti. Je pěkně zamračeno a mi se spontánně rozhodujeme pro výstup zasněženým svahem o sklonu kolem 30° až 35° na Sedlo pod Ostrvou. Sice je zde dobře viditelná linie normální klikací se cesty, ale my ji sledujeme jen několik desítek metrů a pak pěkně strmě vzhůru. Sníh dobře nese a já parťače vykopávám stupy ve sněhu, který až na nějaké úseky docela dobře drží. Výstup do sedla nám zabírá něco přes hodinu, cítíme se dobře a pokračujeme výše na vrchol Tupá (2284,5m).

Na výstupovém hřebenu je sněhu málo a zmrzlé kameny tvoří kompaktní schody, přerušené občasnými úseky sněhu. Přecházíme několik nižších vrcholů, které ukončují pilíře vyrůstající ze Zlomiskové doliny. V 12.15 h jsme na vrcholu a z okolí vidíme pouze obrysy hor. Jsme tu sami, nikdo v dohlednu, prostě nepřekonatelný pocit. Na jihu vidím vrchol Klín (2186m) a dle hesla "čím víc vrcholů, tím lépe" přecházíme krátký hřeben ve smíšeném terénu. Na druhém vrcholu je opravdu nevlídno, okamžitě se rozhodujeme pro sestup. Máme na výběr, buď půjdeme v našich stopách nebo to sekne svahem a napojíme se na magistrálu a tudy dojdeme do sedla. Volíme druhou kratší variantu, ale Efka si odmítá nasadit mačky, protože se jimi bojí přecházet pásy kamení. Sestupujeme bez maček, volím cestu tak, abychom zbytečně nevstupovali na svahy hroící možnými lavinami (dle info od HZS by se v podstatě laviny neměly vyskytovat). Udržujeme bezpečné rozestupy a já vykopávám ve zmrzlém svahu stupy. Jak tak klesám v jedné strmé pasáži pomalu a kopu

do té "ledovky", tak Ewička, která je ode mě asi 4 metry, sklouzává a okamžik než se zachytí o balvan sjíždí ze svahu. Potvrzuje se stará pravda o tom, že člověk má v krizových okamžicích pocit dostatečného množství času na přemýšlení. Hlavou mi stačilo proběhnout, že po ní skočím a už jsem si vybral i kámen, kterého se zachytím. Možná by to i vyšlo :-). Orientace je poměrně obtížná, kolem nás mlha a magistrála znatelná pouze dle jednoho páru starých stop hluboko po námi. Již bez kolizí jí dosahujeme, opět překonáváme svahy nevalného charakteru a jsme konečně v sedle. V Ewičině tváři sledávám úlevu a já na tom nejsem jinak.

Scházíme svah chvíli po normálce a poté přímo dolů. Máme na výběr dvoje necky, vybírám ty užší vlevo. Uprostřed trasy míváme lidi, kteří jsou absolutně nevybaveni na pobyt v přírodě. Chvilí se zastavím a fotím. Efka asi 30m pode mnou. Uklidím fotoaparát, udělám krok dolů a slyším křupnutí, kterého se obává každý horolezec. Když se otočím, tak se kousek nade mnou na mě zubí pěkná horizontální trhlinka dlouhá asi 4 m. Překvapivě jsem v klidu a křičím na "Ženu" ať se odsune vpravo mimo dráhu případné laviny. Nějak jí to trvá, tak jí razantně pobízím. V tu chvíli mi ani nevádí, jak mi odsekává. Když vytraverzuje, tak zkusím pár dalších kroků, ale naštěstí se nic dramatického neděje a já můžu jít škemrat, ať mi má Bohyně odpustí můj zvýšený hlas. Ještě potkáváme pár Masňáků, kteří jdou nahoru asi bobovat a vůbec neřeší naše upozornění. Stojíme u plesa, šťastni. Však to znáte. Zvolili jsme si působivou cestu, dosáhli vrcholu, podmínky nebyli ideální, prostě kombinace, která mě dostává do "happy dimenzí". Večer trávíme opět ve společnosti polských kamarádek.

2.1.2008 Den určený k přesunu na Bilíkovu chatu (cca 1260m). Ještě před odchodem od Popradského plesa se stavíme u Symbolického cintorínu, kde zapalujeme svíčku. Pak už jen zpcená záda, myšlenka na shoení batohu a úleva v podobě blízkosti chaty. Po ubytování v pěkném pokoji jsme se vydali k Obrovským vodopádům a na svařák v Rainerově chatě (1301m).

3.1.2008 Jdeme kolem 08.00 h ráno směr Téryho chaty (2015 m). Podstatnou část cesty je Malá

studená dolina zalita nehostinnou mlhou, která náhle končí v polovině velké planiny, za kterou už následuje pouze pěkný stoupák až k chatě. Již stojím ve svahu a otáčím se na Efku asi 150 m pode mnou a s otevřenou pusou pozoruju, jak se dává mlha do pohybu a rychlostí rozjetého auta ve své mlžné náruči schovává postavičku mé partnerky. Nakonec nás mrak mívá, dosahujeme Téryho chatu a my příjemně naladění z krásného okolí, které se nachází pod přísným dohledem okolních štítů pozorujeme polskou skupinu, která zkouší pád do trhliny. Počasí je pohádkové. Po teplém jídle na chatě se vydáváme na zpáteční cestu, kde míváme spoustu funicích lidí, to nechápu proč :-)?!

4.1.2008 A nakonec je zde den odjezdu. Sestupovou cestu do Tatranské lomnice volíme přes magistrálu na Skalnatou chatu a pak po zelené do cílové stanice. Při cestě po magistrále mě zaujal horský vůdce, který držel za ruku černochoha v oblečení vhodném na Václavské náměstí a oba muže následovala pravděpodobně překladatelka. Celá skupinka se pohybovala až nebezpečně pomalu.

V Tatranské lomnici se ládujeme slovenskými specialitami a já vyhodnuju "expedici" jako úspěšnou: oba zdraví plni nových zážitků. Loučení je ještě nepříjemnější o to, že do Zakopaneho nejede autobus tak jak má, takže se Ewička proti mé vůli přesouvá na výpadovku na stopa. Dříve než se narvu do nočního vlaku ke třem opilým, ale příjemným Slovákům, tak dostávám zprávu, že je Efka již v Krakově. Cesta vlakem by byla na samostatné vyprávění. Tedy zimní Tatry nemají chybu, hlavně při společných prožitcích se sobě blízkou bytostí.

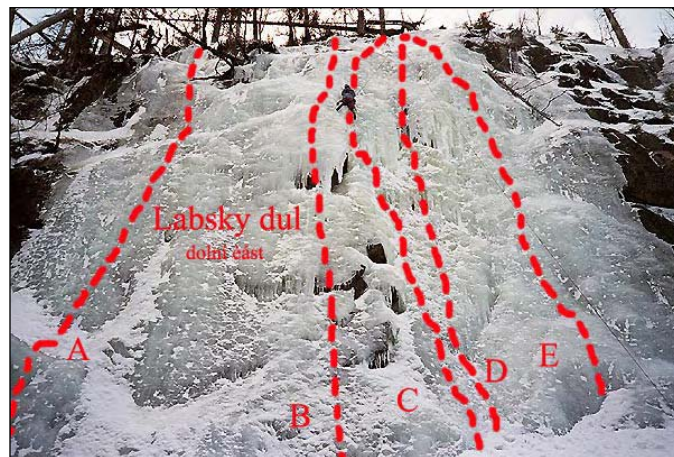
*Účastníci : Blahouš "Smrtihlav" - Horoklub Chomutov
Ewa "Efka" - bez klubové příslušnosti*

Sedám do auta a razím si to směr Děčín. Když jsme se s Petrem domlouvali, že strávíme ryze sportovní víkend v Krkonoších, zdálo se mi to jako geniální nápad. Pomalu mi to začíná docházet, řídím auto, přestože se řízení bojím jak čert kříže, v kufru vezu dva spacáky a peřinu, protože podle předpovědi bude v noci -22 st. a my nesehnali žádnou boudu. Je jasný, že tuhle noc mi bude strašná kláda a možná taky zmrznu. Vezu taky sedák a matroš, budu lézt v ledu a nikdy jsem to nedělala. Nemám boty, na které se dají upnout mačky...i když to nebude problém, mám přeci kvalitní izolepu, ta to podrží. A k tomu všemu jedu na víkend s člověkem, kterého jsem poznala minulou sobotu na Bořni. Co když taky nemá s ledy zkušenosti? Sakra!!! Určitě spadne! Ještě, že mám tu izolepu, sestrojím nosítka z nějakých větví a budu ho muset z těch hor dostat. Jak že se dělá ta stabilizovaná poloha? A co když mu poteče krev? Fuj, určitě omdlím. STOP! Rázně se přihlásilo mé střízlivé já, protože začínám cítit mozoly na palcích, jak drtím volant. Klídek vo nic nejde.

Přehazujem věci do Petrovo auta a razíme směr Špindlerův mlýn. Nenápadně vyzvídám, kde všude lezl a jeho vyprávění mi dodává pořádnou dávku jistoty a nadšení. Nadšení graduje, když stavíme v Tanvaldu u malého domku, který nám bude útočištěm pro další dvě noci, nezmrznu!

Ráno stavíme pod lyžařským areálem Medvědín ve Špindlu, vše je zavřené pro příliš silný vítr. Divný, to se mi nezdá, vylezám z auta a vzápětí skáču zpět. Zima jak na Sibiři. Tázavě se dívám na Petra, balícího mačky a cepíny a nevěřím, že chce v tomhle větru někam vyrazit.

KLAPKA, STŘIH....Šlapem Labským údolím s bágla na zádech a je to tam po čertech pěkný! Přeskakujem potok a míříme si to vysokou strání přímo pod nástup ledopádů. Stojím tam a kochám se, je to nádherný, dlouhý závoje, hladký jako zrcadlo. Zima je najednou tatam a já se nemůžu dočkat, až tam polezu. Nejsme sami, o kus dál je trojice lezců bojujících asi ve třetině stěny. Shodou okolností jeden na mě mává, ať vyřizuju pozdravy chomutovským pardům od Tomáše z Ádru. Petr se obouvá a pouští se do kolmé

stěny, vysoké asi 20m zakončené mírným převiskem. Leze s naprostou jistotou a přehledem, postupuje velmi rychle, vrtá první šroub, tak jsem klidnější, už je na úrovni sousedních lezců. Pod nohama mu odpadávají kusy ledu. Další šroub, poslední pod převisem a je nahoře. Sousedí jsou asi v půlce, koukám s otevřenou pusou. Tak to je borec, říkám si.

Snažíme se upevnit mačky na moje pohory a kupodivu nemusím použít ani izolepu, drží! Beru cepíny a lezu. Úžasný!!! Ten pohyb - kopnutí, zásek, zásek, kopnutí, líbí se mi to! Jde to docela rychle, jen mi mrznou prsty. Dolezu asi do půlky a chvíli odpočívám. Počkat, počkat, co to je? Áúúú, v rukavicích se mi rozlila nesnesitelná bolest, pouštím cepíny, nemůžu je dál udržet a do očí se mi tlačí slzy. Petr mě spouští dolů, vyndám ruce z rukavic a jsou úplně promodralý, přemrzly, ale fest. Chvilku skučím, ale pomaličku to přechází. Teď je mi líto, že jsem nahoře nebyla. Půjčím si rukavice od Petra a nastupuju do pokusu 2. Lezu rychle, abych nezdržovala a užívám si to, protože mi nic nemrzne. Pod převiskem zjišťuju, jak rychle dochází síla, je to fakt dřina. Bojuju na hladké ploše, ještě tři kroky a plácnu sebou do závěje a vydejchávám. Všimám si, že vítr vyhnal beránky na oblohu a meloun se taky přestal stydět a chtěl nám udělat radost. Paráda!

Pěťá dává ještě jednu cestu, balíme a valíme na lyže. Snažíme se utrhnout co nejvíce zážitků za ten kratičkej víkend a taky byla naše snaha naplněna a odměněna.

Od té doby si sním o nějakém zimním výstupu, o hoře, třeba jen úplně maličkaté...

Hanče, Kuba, Hajnej

VĚŽE NA CHOMUTOVSKU - TELŠSKÁ VĚŽ

Pavel Suchopárek

Telšská věž se nachází ve skupině tzv. Orasínských skal JJZ od obce Orasín téměř na temeni protáhlého zalesněného vrchu dříve zvaného Brandstein (601 m), který se táhne od rozvalin hradu Najštejna až po myslivnu Telš.

Nejkratší přístup k věži (i k ostatním orasínským skalám) jest z obce Orasín k myslivně Telš a odtud JV směrem kolem lesní školky jilmů horských a dále lesem po hřebeni cca 150 m k Telšské věži. Tato se nalézá asi 20 m pod hřebenem ve svahu, jež prudce spadá do údolí řeky Bíliny. Krajinově vděčný, nýbrž poněkud zdoluhavý přístup k orasínským skalám je možný i Telšským údolím. Nutno však počítat s jistými obstrukcemi pana hrázného a dalších zaměstnanců Povodí Ohře, státní podnik, který průstup z Jirkova Telšským údolím přes Jirkovskou přehradu dosti nepochopitelně hermeticky uzavřel. Další přístup je možný po lesní silničce z obce Květnov.

Skalní útvary orasínské pro lezení objevil Milan Svinařík v roce 1986 při svých toulkách krajinou. On spolu s přáteli pojmenoval i všechny

významné skalní útvary včetně Telšské věže. Protože se jedná převážně o vydatně zarostlé skalní výchozy, není pravděpodobné, že by se tu v minulosti kdy lezlo před rokem 1986. Rovněž starší názvy jednotlivých skal pravděpodobně nikdy neexistovaly, nebo se nedochovaly. I když, kdo ví? V terénu jsou dodnes patrné zbytky předválečných zpevněných vycházkových stezek. Zejména pod skalními útvary U cesty, Zelenáč a v okolí Horních kamenů či Posledního kamene, který je výrazným vyhlídkovým bodem do Telšského údolí a podkrušnohorské pánve.

Poprvé se objevuje Telšská věž v samizdatovém průvodci Orasínské skály vydaném Milanem Svinaříkem v srpnu 1990 v počtu několika málo kusů. O rok později je zpracována v průvodci Lezecké terény Chomutovska od Zdeňka Doskočila. a naposledy samozřejmě v Lezeckém průvodci Krušných hor, Středního Poohří a Českého středohoří vydaném Horoklubem Chomutov v roce 1999 a posléze v doplněném vydání o dva roky později.

Název Telšské věže je odvozen zcela příhodně od celého údolí řeky Bíliny jež nese jméno Telšské, Telš zve se i nedaleká hájovna.

Věž samotná jeví se z údolí býti velice mohutná, však z náhorní strany své majestátnosti pozbývá. Údolní a jižní stěna měří zajisté k 15 m. Jako jedna z mála skal v okolí není pokryta (až tak moc) všudypřítomnými zelenými mechrosty a lišejníky. Na vrcholu se nenachází žádná vegetace a vrchol je rozřat širokou spárou na dvě půle. Na J vrcholu se nalézá vrcholová kniha vložená 4.12.1994 P. Suchopárkem.

Samotných cest vede na vrchol devět. Nepočítám-li Normálku z náhorní strany, která byla dozajista zdolána již v pravěku, tak první skutečně lezecký výstup podnikli M. Svinařík s Š. Novákem 25.4.1987 nejlogičtější možnou linií vedoucí k vrcholu, kterou nazvali Šimiho pytel. Název cesty vznikl spontánně. Třetí člen jejich lezeckého družstva – kamarád R. Šimáček, kterého dva výše jmenovaní vytáhli na výpravu, cestu zapytlil, tj. nedolezl ji až na vrchol. Odtud název Šimiho pytel. Cesta je za 4- a je právem nejlezenější cestou.

Další cestu na věž přidal o 4 měsíce později opět M. Svinařík odvážným sólem v jižní stěně. Linií nazval Převislá cesta, je za 5, v závěrečné části vede přes převislý výšvih z něhož pád do údolí by měl fatální následky. Je krásná.

Na jaře příštího roku – tj. 8.4.1988 se k věži vrací Š. Novák se Z. Doskočilem a vytyčují

k vrcholu další dvě cesty. JV hranu za 4 a zejména nádhernou a poměrně těžkou Cestu kulatých spárek hodnocenou stupněm 5 UIAA. Název cesty jasně vypovídá o záludnosti horizontálních spárek v horní části dokonale kolmé stěny. Je to jediná cesta na věž osazená fixním jištěním. Prvovýstupci osadili v oblasti spárek v horních partiích stěny dvě skoby. Ty byly v rámci přejišťování orasínských skal Horoklubem Chomutov dne 23.10.1999 (po 10 letech) vyjmuty a místo nich byl citlivě osazen jeden šroubovaný nýt Pestr o prům. 16 mm.

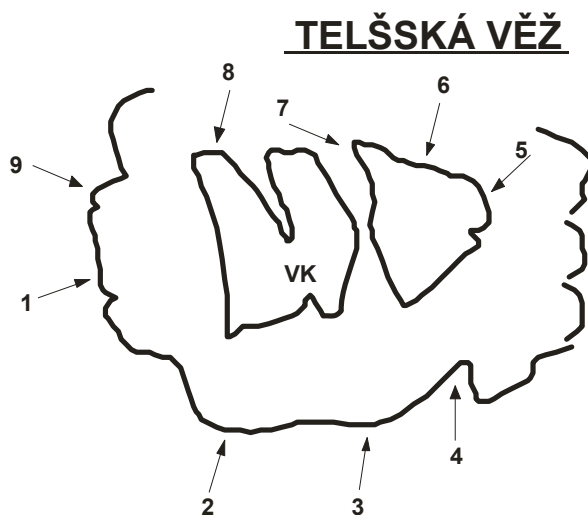
Další čtyři, již poněkud kratší cesty vedou z náhoří. Budeme-li pokračovat chronologicky podle datumu vzniku jednotlivých cest, tak další v pořadí je Angreštovka za 3. Cestička vznikla po desetiletém období klidu 6.10.1989 a pochází z kvakerské dílny P. Suchopárka. Na nástupu roste keř neproniknutelného planého angreštu – odtud název.

Po dalších pěti letech přidává Párek pcestu obdobné obtížnosti s názvem Úklidová a o pouhý den později 26.4.2003 přelézá L. Dvořáček s J. Tichým silně převislý boulderový problém v náhorní stěnce. Má hodnocení 6+ UIAA. Dlouhá léta jsem zkoušel tento výšvih a kluci mi chtěli udělat radost a toho problému mne zbavit – proto název Pájovi pro radost.

Poslední cestou, či spíše nástupovou variantou je cesta Srpenec za 3 z laboratoře L. Dvořáčka z 22.8.2004. Z předskalí defakto navazuje na Převislou cestu.

Co se týče návštěvnosti věže, dá se říci, že v posledních letech zažívá lezecký boom, dá-li se tak nazvat deset návštěv do roka. Vysokou návštěvnost v posledních letech lze připsat rodící se nové krvi krušnohorských kvakerů v čele s Ludvou Kostkou, jež je zde nejčastějším návštěvníkem.

- 1994 – osazení VK 1 zápis
- 1995 – 5 zápisů
- 1996 – 5 zápisů
- 1997 – 2 zápisy
- 1998 – 2 zápisy
- 1999 – 2 zápisy
- 2000 – 1 zápis
- 2001 – 2 zápisy
- 2002 – ani horezdar
- 2003 – 11 zápisů
- 2004 – 10 zápisů
- 2005 – rekordních 13 záp.
- 2006 – 11 zápisů
- 2007 - 7 zápisů

TELŠSKÁ VĚŽ

- 1) **Převislá cesta 5**; M. Svinařík, 10.8.1987. Stř. (JV) stěny, v horní části přes převisy.
- 2) **Jihovýchodní hrana 4**; Š. Novák, Z. Doskočil, 8.4.1988. N v levé části údol. stěny. Dopr. přes převis na bloky. Zl. podél hrany n.v.
- 3) **Šimiho pytel 4-**; M. Svinařík, J. Novák, 25.4.1987. Něk. m vpr. od „Jihovýchodní hrany“ přes drobné převisy na polici. Dopr. do koutu. Koutem, výše spárou n.v.
- 4) **Cesta kulatých spárek 5**; Š. Novák, Z. Doskočil, 8.4.1988. N v hlubokém koutu v pr. části údol. stěny. Koutem na polici. Stř. (S) stěnky pomocí horizontálních spárek dol. na hranu a tou n.v.
- 5) **Normální cesta 1**.
- 6) **Pájovi pro radost 6+**; L. Dvořáček, J. Tichý, 26.4.2003. Silně převislou stěnkou n.v. (boulder)
- 7) **Angreštovka 3+**; P. Suchopárek, 6.10.1998. Krátkou náhorní stěnkou vpr. od hrany.
- 8) **Úklidová 3**; P. Suchopárek, 25.4.2003.
- 9) **Srpenec 3**; L. Dvořáček, 22.8.2004. Nevýraznou hranou na předskalí.

Párek

Zpocené vymrzlo aneb tenkrát ve Štubajkách

2.-4.2.2008

Blahouš Kluc

Tak nějak jsem si to představoval, auto naplněné čtyřmi dobře naladěnými lidmi uhánějící směr Štubajské Alpy, kteří jsou plni očekávání okamžiků příštích, jaké bude počasí, zda trochu přituhne a kde si budou moci odpočinout. Moje pusa hází jednu historku za druhou z mé policejní praxe a já doufám, že i pobaví. Konečně světlometry auta rozráží poctivou temnotu nacházející se na parkovišti přímo u lesa a řádně unavení lidičkové ulehají pod širou oblohou. Studený vzduch je okrášlován nárazy větru a život se zdá být strašně jednoduchý. Mám si kde lehnout? bude mi zima? vyspím se? na těch pár otázek znám do rána všechny odpovědi.

Vůně čaje mě nutí vytáhnout mé vyhřáté tělo ze spacáku a s požitkem polykám něco teplého. Letoš se na mě usmívá, a i když sněží mokré vločky, tak nemají šanci mi ráno zkazit.

Po chvilce hledání nacházíme pocukrované ledopády **Unterbergtal - Grawa-Eisfall WI3/100m**, šlapeme jen chvilku a už se dělíme do dvojic. Pája vede Petra, Letoš pro změnu mě. Oba vůdci vylezou svou první délku rychlostí rakety. Ani Petr se nijak nenechá zdržovat. A teď jsem konečně na řadě já, mé

poprvé. Pořadí chvatů je jasné, žádné variace pohybů pro začátečníka nejsou povoleny. Vše na jistotu, cepín, cepín, mačka, mačka. První smrknutí a pak ještě jedno. Sek, sek, kop, kop a je tu první štand. Je trochu těžší věřit dvěma šroubům zařízlým v ledu než železu utopenému ve vnitru skály, ale budiž. Prsty bez ostychu mrznou a oblečení si mokne dle libosti. Svědkem našeho počínání je jen našedlá krajina kolem, utopená v bílém hábitu. Ještě dvě délky a je to za mnou. Můj první ledopád necháváme v tichosti za sebou.

Jen chvíli si odpočineme v teple auta a dostáváme se na přístupovku k dalšímu ledovému hřišti. Těžkopádnými kroky udusáváme sníh ve svahu a pomalu se blížíme k nástupu **Unterbergtal - Falbesuner - Eisfall WI4/ 170m**. Už je to tady a vůbec to nevypadá špatně. Teda alespoň první délka ne. Bohužel nám společnost tvoří dvě anglické dvojky. Letoš vede, chvíle čekání a pak se už můžu předvádět já. Všechny dvojice jsou u prvního štandu, jen já si užívám osamělé vzlínání. Ani mě moc nevyděsí rachot, který vyluzuje pohybující se ledopád. Minimálně musím zachovat klid, abych výstup dokončil.

Soustředěně stoupám výše a při přehoupnutí přes hranu vidím vzrušení u všech lezců, které způsobil zvuk toho ledového divokého koně, jehož se snažíme ukočírovat. Výsledkem jsou dvě slaňující dvojice, a dvě dvojice, které se potýkají ve druhé délce s ledovou krustou jen pár centimetrů tlustou. Pája se odvážně pere s dalšími metry a Petr si to užívá

hned za ní. My s LeTošem na to nemáme morál. Pak už se jen plácám u nástupu a sóluju nahoru a dolů jen pár metrů nad zemí. Až po hodně chvíli sestupuje po kozí stezce naše hrdinná dvojice v doprovodu Letošáka, který jim šel do posledních metrů fandit.

A je tu večer, rakouská hospůdka nám nabízí útulné teplo, oblečení se pomalu vysouší a my doplňujeme tekutiny narezlým mokem. Když už se mají mí společníci k odchodu, tak dělám jakoby nic. Ale přesun na odpočinek je nutností a já se bez debat podvoluju. Ulehám na své místo vystlané jehličím a ostatní se ukládají ke spánku v boudě dřevařů, kteří zapomněli uzamknout dveře. Přestože jsem zmožen celodenní únavou, zachumlán v množství umělého vlákna mého spacáku a vzdálen od boudy tak 15 metrů, probouzí mě hlomoz v podobě chrapotu, který přes stěnu chatky vyluzuje Letoš. Chudáci jeho spolunocležníci.

Ráno mám zmrzlý nos, ruce studí a z pusy mi uniká pára, hodinky s teploměrem vysvětlují : něco kolem -10°C, obloha je jasná. Přibližovadlem se dostáváme na parkoviště k přístupu našeho závěrečného působiště **Greis im Sellrain- Bafflfall - WI3/120m**. Má hlava říká ne, chce spát, celý Blahouš s tím souhlasí, ale Letošák se nedá a rozhoduje : " Jdeme lézt, proto jsme sem přijeli", na to nemám argument. Po hodně chvíli a několika decilitrech vypocené tekutiny stojím pod nástupem fešného ledopádu, jehož délka stodvaceti metrů mi moc kuráže nepřidává, ale já se bez pokusu nevzdávám, takže matroš na sebe, kamarádi se chvíli diví a já si to už šinu na prvním a učím se manipulovat se šrouby, ovládat své tělo a přemlouvat svou hlavu, že všechno to jištění je k něčemu platné. Volím si spíše lehčí úseky, a když po hodně chvíli narážím na strmý úsek, rád zaštranduju. Letoš mě střídá, bez problémů postupuje, a když končí lano, tak mě tahy lana vyzívá, abych ho dohnal. A pak opět volím cestu já. Nádhera, požitek, prostě orgáč :-). Zase narážím na

strmější úsek, snažím se zaříznout jistidlo do ledu, ale nejsem schopen ho do ledové hmoty vpašovat, ani na druhý či třetí pokus. Vybírám si odvážnější chvíli a tento úsek jen s lehkým zaváháním překonávám. Před posledním tříštivým a strmým úsekem tvořím pevné základy pro excelentní výkon mého parťáka, který se s komentářem jemu vlastním přehupuje přes vrcholovou hranu. Poslední úsek si vychutnávám. Největší odměnou za úspěšný výstup je pro mě pevný stisk rukou spolu s kamarády.

Sbíháme dolů a Letoš se rozhoduje pro "tečku" v podobě dvacetimetrového čtyřkového ledopádu. Já ho jen jistím, nemíním se totiž dobrovolně připravit o dobrý pocit z okamžiků proběhnuvších. A pak nás už čeká jen dlabanec připravený v polní kuchyni a rychlojízda domů. Díky kamarádi!

*Účastníci : Pája - HO Tisá
Petr - (v minulosti) HO Tisá
Letoš - Horoklub Chomutov
Blahouš "Smrtihlav" - Horoklub Chomutov*

KOTVINSKÉ TROJŠESTÍ

Milan Svinařík

Mezi skalními oblastmi středního Poohří hraje Kotvina roli Popelky. Skalní masívy, místy vysoké až 40m, stojí osaměle na břehu Ohře a hromadné nápory lezců, které známe z nedalekého Perštejna, jsou zde naprosto neznámým pojmem. Vždycky to tak bylo a troufám si tvrdit, že to tak i zůstane. Jednak zde není taková koncentrace lehčích zajištěných cest a navíc je sem relativně horší přístup, než je tomu v případě Perštejna. Přesto se vyplatí sem zaskočit aspoň na jedno dopoledne a okusit něco málo ze zdejších lezeckých lahůdek. Pokud bych měl ve velmi omezeném čase někoho protáhnout Kotvinou a vylézt s ním tři zaručně „hvězdičkové“ cesty, pak bych se uchýlil k mé oblíbené šestkové trojkombinaci.

Začali bychom na nevysokém masívu Cestář. Jeho desetimetrová údolní stěna, je fotogenická kolmá deska s nádhernými lištami. Pravou částí této stěny vede krásná technická cesta „Kluk“ (kl. 6 UIAA). Původně to byla hákovačka ze 70. let, nyní se to leze volně přes dva nýty. Pak bychom popošli o kousek dál proti proudu k masívu Bloky. V jeho levé části se nachází předloňská novinka, patnáctimetrová cesta „Omedica“ (kl. 6 UIAA), vedoucí přes tři nýty. Tato cesta už je takovým malým úvodem do typických kotvinských „šikmin“, nicméně se jedná o pěknou a bezpečnou cestu. Na závěr bychom vylezli místní „bigwall“ nebo-li hlavní masív, který je vysoký úctyhodných 40m. Nejdominantnější linie, která na něj vede a kterou nelze v Kotvině vynechat, je třicetimetrová cesta „Štěnice“ (kl. 6+ UIAA), vedoucí zprava doleva podél markantní rampy, končící na polici u slaňáku. Dál se neleze, neboť skála je v horních partiích masívu rozbitá! Jedná se o velmi vzdušné stěnové lezení, kde šikminy leckoho překvapí svou zapeklitostí. Původně to byla jak jinak než hákovačka ze 70. let, nyní je to sportovní cesta dojištěná nýty, byť místy s chlapáckou roztečí. Na závěr krátké exkurze bychom se nejspíš přesunuli do hospůdky Peřeje, zchludit rozpálená břívka prstů o orosené půlitrky, neboť úkol byl splněn. Každopádně výčtem těchto tří cest lezecký potenciál Kotviny zdaleka nekončí. Jsou zde lahůdky v sedmém, osmém, ale i devátém stupni. O těch však až někdy jindy a s někým jiným.

LdS

PS: Kdo nevěří, ať se zeptá Blahouše! ☺☺☺

VÝHODNÁ NABÍDKA

Nejmenované obchodní řetězce přišly vrámcí boje o zákazníka s další lákavou nabídkou oslovující tentokrát všechny milovníky velehor. Za garantovaně nejnižší cenu si u nich můžete koupit předpěstované sazenice významných alpských vrcholů. Při odborné péči a vhodném klimatu si tak můžete vypěstovat na zahrádce svůj vysněný kopec v životní velikosti. Šťastní majitelé zdařilých výpěstků tak budou ušetřeni trmácení za svými miláčky do vzdálených pohoří ale i dalších nepříjemností, jako je sdílení horské idylly s houfem nevychovaných turistů nebo ochránců přírody. Každý má svou horu! Proč ne i vy? Kupte si dvě a dostanete jednu zdarma! A kdo uhodne jméno hory na fotografii, obdrží dárkové balení sazenic deseti nejvýznamějších alpských stěn! Správné odpovědi zasílejte do sekretariátu svého nejbližšího supermarketu.

LdS

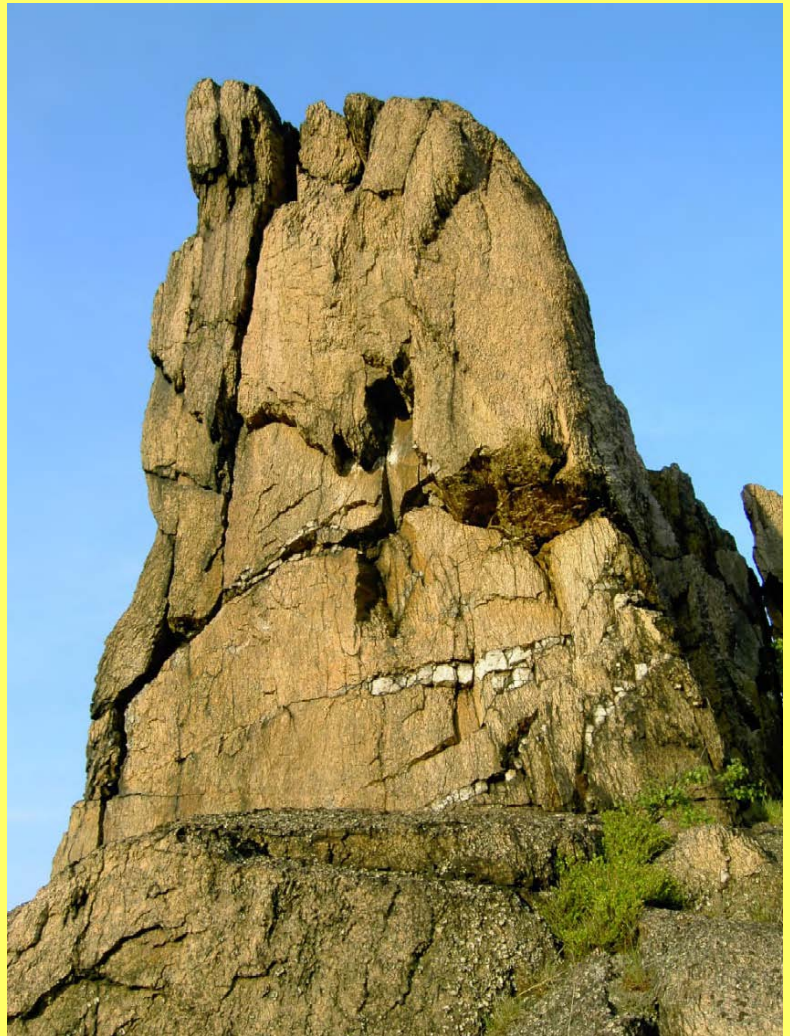
V příštím čísle najdete:

- 🚩 Zimní výstup na Gross Glockner Pallaviciniho kuloárem
- 🚩 Průvodce na novou oblast u Mostu
- 🚩 Vyhodnocení soutěže o největšího Škodiče 2007

Milý Kvakere, Milá Kvakерko!

Další rok nám rychle protekl mezi prsty a tak se nezadržitelně blíží pravidelná oblíbená akcička:

„Komplet 2008“

Letos nám svoje stěny nabídnou **Seppovy skály** u Kryštofových Hamrů a to v sobotu **19.4.2008**.

Náruživější lezouši jsou očekáváni již v pátek u Kryštofa, kde strávíme předúplňkovou noc.

Za chomutovské kvakery srdečně zve

LeToš.

MANTANA ❖ horolezecký občasník ❖ vydává **HOROKLUB** Chomutov ❖ Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.474/624068 ❖ e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz ❖ e-mail mantany : mantana@horoklub.cz ❖ webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> ❖ webové stránky metodiky : <http://metodika.horoklub.cz> ❖ sazba : Microsoft® Word 02 ❖